

СТУДЕНТ

ГОДИНА XVIII НЕДЕЉНИ ЛИСТ БЕОГРАДСКИХ СТУДЕНАТА 3 - VI - 1953 г. бр. 15

ПРЕД ЛЕТЊИ РАСПУСТ

Досадашње припреме обећавају плодан рад

У удружењима у унутрашњости

БЕОГРАДСКИ студенти одавно су престали да своје слободно време посвећују искључиво забави. Студентска удружења формирана у 74 среза прошле године окупила су велики број студената који су се преко њих укључили у рад многих организација у унутрашњости. Упознавање са проблемима ових организација и досадашње искуство омогућило је студентима да се за претстојећи распуст припреме много боље. Вероватно је да ће наша удружења ове године постићи у својим местима крупније успехе и због тога што ове године неће бити радних акција, тако да ће много већи број студената дуже времена остати у својим местима.

Стога сва удружења која раде у унутрашњости одржала су у мају ове године своје састанке и донела закључке, који значе корак даље у мобилизацији студената на извршењу задатака комуниста. Социјалистички савез радног народа, омладинских и других организација у унутрашњости, способности студената, њихова политичка и културна уздигнутост као и разноврсност склоности за овај или онај рад, омогућиће нашим удружењима, да се ангажују на скоро свим подручјима друштвеног живота срезова, села и градова у којима ће радити два месеца.

За припреме које су извршене овде у Београду може се рећи да су озбиљне и да по својој ширини одговарају конкретним проблемима сваког појединог места.

Рад студентских удружења треба да отпочне одржавањем скупштина почетком јула, на којима би их другови из месних масовних организација још једном упознали са својим најактуелнијим задацима на којима би се студенти највише могли ангажовати. Ту се мисли на најновије мере предузете на село, које пре свега изискују политички рад и објашњавање у чему ће студенти утицањем у својим селима моћи да дају знатан допринос. Мобилизацијом омладине, својих рођака, пријатеља и грађана, са којима долазе у додир, студенти су већ прошле године у многим местима постали озбиљна политичка снага са којом се може рачунати.

Искуство у досадашњем раду учинило је да упознамо непосредност, заосталост сваке врсте, малограђанштину и учалост, као најјача средства непријатеља у борби против напретка. Успеси у сукобу са овим појавама покренуле су многа удружења, на још озбиљнији рад у овом правцу. Немогуће је набрајати акције које су предвидели на својим са-

станцима студенти за овогодишњи распуст. Биће одржан читав низ културно-уметничких приредби. Студенти Гужанског среза, Смедеревске Паланке и многи други покренуће оснивање омладинских катедри при народним универзитетима. Основаће се дебатни клубови, клубови пријатеља филма, књижевности итд. Многи срезови поћи ће примером Смедеревске Паланке и отвориће сталне уметничке галерије а студенти Књажевца и неки други, изложбе уметничке фотографије. Стварањем разних читаоница, изложби књига и дискусијама удружења ће настојати да код сеоске радничке омладине пробуде љубав према књизи. Путем разних концерата и других приредби, студенти ће помагати омладинским организацијама у пружању могућности омладине за здраву забаву.

У циљу здравственог, економског и културног васпитавања омладине, скоро сва удружења, формирала су екипе студената медицине, ветерине, технике и агрономије. Преко разних пропагандних предавања и других мера овакве екипе и

до сада су постигле крупне успехе. Оснивањем фото и других клубова Народне технике, разних курсева, изложби и радионица, удружења су предвидела знатно шире обухватање омладине на овом плану.

На крају школског распуста сви другови намеравају да организују смотре своје двомесечне активности. У току једне недеље испуњене забавама, спортским такмичењима и другим приредбама студенти би резимирали успехе и опростили се од својих суграђана до идног распуста. Неке од ових смотри биће много шире и имаће карактер фестивала. Тако удружење студената Крагујевца позива своје другове из Неготина и Зајечара а студенти Смедеревске Паланке Удружења из Свилајнца, Аранђеловца и Семдерева.

Досадашњи резултат студентских удружења у унутрашњости и воља са којом чланови Савеза студената и комунисти Београдског универзитета прилазе овом послу, гарантују нам успешан рад и још већа достигнућа него прошле године.

ДОГОВОР У ЉУБЉАНИ

Саветовање студената грађевинске технике

У ЉУБЉАНИ је 19 и 20 маја ове године одржано саветовање претставника Савеза студената грађевинских факултета из свих универзитетских центара земље. Иницијатор и домаћин овог саветовања био је Савез студената Грађевинског факултета у Љубљани.

На овом саветовању разматрало се: право студената при решавању питања из живота и рада на одговарајућем факултету; о могућностима отстранења ненормалне појаве да студије грађевинске технике значајно трају пет, док практично у просеку шест до седам година; о неким организационим питањима и успостављању сталне сарадње.

ставници би били дужни само да чују мишљења студената и дискутују са њима, а право одлуке припада и даље искључиво њима. Не треба наглашавати да је Савез студената као политичка организација довољно озбиљан и да као такав ужива примеран углед у нашем друштву. Мишљење студената по разним питањима било би, несумњиво, од користи одговарајућем факултету, а с тим и нашој заједници. Факултети на којима је ова сарадња на завидној висини, добили би само озакоњење постојећег стања, а они где то није случај, отстранење тенденција извесних наставника за одбијање сарадње. Саветовање је направ-

ило и формулацију овог предлога и доставило га Законодавном одбору Народне скупштине за нови закон о универзитетима.

Студије грађевинске технике трају дуже него што би то било нормално из ових разлога: предавања и пројекти из појединих предмета, из године у годину, стално се повећавају; иста материја се често јавља у више предмета; несрећна настава; недостатак литературе и др. Саветовање је сматрало да се усавршавање и напредак грађевинске технике безусловно мора пратити, али се непотребне или застареле ствари, такође, морају одбацити. Шта би било када би се старо грађиво увек задржавало, а ново примало? Дужина студија и вива, продискутују још и са не сме допустити. Одлучено је, по овоме, да се предложи наставничким саветима факултета да пре доношења нових програма, на заједничким скуповима, продискутују још и са претставницима инжењера из привреде и Савеза студената. Такође је предложено, да на наредној интерфакултетској конференцији наставника присуствују и претставници инжењера из привреде и студенти. Закључци са саветовања достављени су деканатима свих грађевинских факултета.

Још је одлучено да се бар једанпут годишње одржавају оваква саветовања у разним универзитетским центрима. Тада би се разматрала сва питања којима се бави Савез студената.

★

Домаћини саветовања заслужују сваку похвалу за организацију и дочек гостију. Они су гостима омогућили разгледање Љубљане и у њој, поред осталог, хидротехничку лабораторију, најбољу ове врсте у земљи. Извели су и излет до хидроцентрале Мосте и Бледа. Драгоцено је и примерно другарство и разумевање испољено и току ове састанка.

Ж. ПРЕДОЈЕВИЋ

Панорама Љубљане

Услови рада и сарадња наставника и студената на грађевинским факултетима у земљи, врло су различити. Постојећи Закон о универзитетима одређује искључиво право наставника у решавању школских питања. Саветовање је било на становишту да се ова права наставника не одузимају, али да се у напрат новог закона о универзитетима унесе једна допуна која би загарантовала право студената да изнесу своја мишљења по разним питањима из живота и рада факултета. У том случају на-

САОПШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА

Овим бројем наш лист престаје да излази у овом сестру због летњег распуста. Следећи број изаћи ће крајем септембра ове године.

У току јуна редакција ће радити сваке среде, те се може ревидирати и остале странке да у то време обављају своје послове са редакцијом.

РЕДАКЦИЈА

СА ПЕТЕ ГРАДСКЕ КОНФЕРЕНЦИЈЕ СКС

Писмо друга Тита

Петој градској конференцији СКС — Београд

ДРАГИ другови, пошто не могу лично да дођем на вашу годишњу конференцију београдске организације СКС, тј. да се одазовем позиву, то овим путем упућујем топле поздраве и најбоље жеље свим присутним делегатима и свим комунистима града Београда.

Користим се овом приликом да упућим и неколико ријечи о неким проблемима који се тичу не само вас, већ и свих комуниста у нашој земљи. Разумијем се да ја у овом писму не могу казати, односно обухватити све што ми требало да се каже и што наши другови морају знати, него ћу се само осврнути на нека најбитнија питања.

Прво, од Шестог конгреса Савеза комуниста Југославије прошло је већ седам мјесеци, али се у том периоду показало да многи чланови Савеза нису довољно схватили дух одлука Шестог конгреса, нису се снашли ни знали преоријентисати на нови систем дјеловања комуниста у периоду изградње социјализма, у периоду бујног друштвеног преобрасја и економици, у периоду децентрализације и демократизације у нашој земљи. Изгледа да нису довољно озбиљно схватили најважнију улогу комуниста: преваспитавање људи у новом социјалистичком духу, као најбитнијем елементу за успјешан развој и побједу социјализма у нашој земљи. Без непресидног и упорног подизања социјалистичке свијести, без непресидне борбе против остатака старих схватања не може се очекивати брза побједа социјализма ни у привреди, ни у култури, ни у цјелокупном преобрасјају уопште. То говорим због тога што се, услјед недовољне активности многих комуниста у том васпитном раду, показало да се демократизација нашег друштвеног живота врло често напано тумачи, односно схвата. Често се мисли — на чак и неки комунисти — да демократизација код нас значи враћање уназад. То је погрешно и врло опасно гледање, које погодује томе да се у последње вријеме све више осјећају утицаји нама туђих схватања у нашем свакодневном животу, и то у врло осјећљивим питањима, као што су, наприклад, културни и друштвени живот, штампа и наука, односи међу људима итд.

Друго, послје Шестог конгреса Савеза комуниста Југославије многи чланови Савеза мисле — због тога што не могу и не смију више примјењивати метод командовања и административног поступка у свакодневном раду, а нарочито у борби против остатака непријатеља социјализма који још увијек, и врло вјешито, настоје да онемогућавају нормалан развој социјализма у нашој земљи — да је сада њихова одговорност престала. Не, њихова револуционарна одговорност није престала нити се смањила. Напротив њихова одговорност расте у сразмјери у којој расте и опасност по револуционарне тековине и успјех социјалистичке изградње. Ради се о томе да ми данас имамо све могућности да се против свих опасности по наш социјалистички правили друштвени развој боримо најчвршћим и врло ефикасним средствима — а то су свестрано преваспитавање наших грађана, неуморно раскривавање противника наше стварности и указивање на сваку негативну појаву која може да штоди итд. Они који не могу да схвате тај најважнији задатак не могу бити ни чланови Савеза комуниста, јер шта ће онда они радити у Савезу комуниста. Поставља се питање: нису ли они не само сувишни, већ и не претстављају ли они елемент слабљења унутрашње дисциплине и идејног развођавања и збрке у редовима комуниста? Савез комуниста на садашњој етапи нашег развоја мора да претставља идејног носиоца и преваспитача наших људи у социјалистичком духу, а то је врло одговорна и нимало лака улога.

Ево тих неколико ријечи ја упућујем вама, делегатима, а и свима комунистима и земљи да се о томе и о још многим другим слабостима добро размисли и предузму мјере, односно да се смјело приступи извршавању одлука Шестог конгреса.

Смрт фашизму — Слобода народу!
ЈОСИП БРОЗ ТИТО

Међународна сарадња студената

ВРАТИЛА СЕ ДЕЛЕГАЦИЈА ИЗ ТУРСКЕ

Пре неколико дана вратила се град султана. Исто тако видели су у Београд делегација НОЈ и Воефор.

Савеза студената Југославије. После повратка у земљу, наши претставници су изјавили да су врло импресионирани Турском и њеним људима и да су могли тамо на сваком кораку да виде изразе пријатељства које је народ турске Републике гаји према народима Југославије.

Наша делегација приликом боравка у овој пријатељској земљи присуствовала је Националном празнику турске омладине. Осим тога она је обишла већину факултета на Анкарском универзитету, неколико средњих стручних школа, Музеј, док је била примљена код ректора Анкарског универзитета и у Анадољској новинарској агенцији. Такође је положила и венац на гроб Кемала Ататурка.

Наши претставници приликом путовања кроз Турску били су и у Истамбулу где су такође обишли неколико факултета, посетили ректора Универзитета, обишли значајне културно-историске споменике Аја Софију, највећу цамју — Сулејманову, затим Стари и Нови доо

Наша делегација

отпутовала за Грчку

Пре неколико дана за Грчку је отпутовала прва званична делегација Савеза студената Југославије која ће се тамо задржати око петнаест дана. Наши претставници ће у току овог боравка у Грчку обићи разне културно-историске знаменитости ове земље, посетити разне факултете и разговарати са руководиоцима студентских организација о међусобној сарадњи.

В. М.

Састанак Универзитетског одбора ССЈ

НАГРАЂЕНЕ СУ НАЈБОЉЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ И ДРУШТВА НА ФЕСТИВАЛУ

УНИВЕРЗИТЕТСКИ одбор Савеза студената на свом последњем састанку извршио је анализу овогодишњег фестивала. Константовано је да је Фестивал по својој ширини и масовности као и по квалитету постигао свој циљ и да је углавном одразио делатност студентске организације на Београдском универзитету у току ове године. На састанку је истакнуто да се идући фестивали потпуно децентрализују, јер ће и резултати бити још бољи, што се несумњиво показало и ове године када су поједини факултети и школе припремали самостално поједине приредбе у фестивалском програму.

На крају, Универзитетски одбор одлучио је да за најбоље постигнуте резултате на овом фестивалу награди:

- 1. Удружење студената Медицинског факултета са 150.000 дин.
- 2. Универзитетску организацију Народне технике са 130.000 дин.
- 3. Универзитетску организацију планинара са 60.000 дин.
- и 4. Стрелачку дружину Техничке велике школе са 20.000 дин.

Исто тако решено је да се ода заслужно признање ансамблу народних игара „Бранко Крсмановић“ који је достојно репрезентовао наше студенте приликом свог боравка у Израелу, а исто тако ће се доделити спомен дипломе организацијама и појединцима који су учествовали на Фестивалу.

На овом састанку такође је расправљано о задацима чланова Савеза студената приликом њиховог летњег распуста.

Утисци са пута по Израелу

У најмлађој држави на свету

Када би се једном речи желе- ло окарактерисати гостовање фолклорне групе „Бранка Крманоновића“ у Израелу најкраће се може рећи да је успело. А ако би хтели причати о том успеху, о гостовању, о утисцима и оствареним пријатељствима онда би требало много речи и реченица.

Кажу да бројке саме по себи говоре много. И у овом случају оне могу много да кажу. 36 наступа у осамнаест места Израела за 34 дана гостовања. Око 75 хиљада гледалаца посматрало је игре свих народа Југославије а то значи сваки двадесети становник Израела. Три и по хиљаде километара ау-

тобусима и аутомобилима по асфалтираним каменитим цестама Израела. Па ипак те бројке саме по себи не говоре на пр. о оном одушевљењу 1.800 гледалаца препуне „Едисон“ сале у Јерусалиму, који су својим спонтаним аплаузом и одобравањем не само изазвале играче по пет, шест пута на сцену, него их и приморале да понове пет тачака. Не могу саме бројке изразити осећаје наших фолклораца када су на празник радног народа 1 мај играли пред 13 хиљада трудбеника Хаифе. И низ других доживљаја.

Осећаји симпатије према Југославији су такође један од узрока на шег успеха. О Југославији се овде зна као о земљи која се успешно супроставила и Хитлеру и Сталину. Не знају сви суштину онога што радимо и градимо али сви знају за Тита и његов отпор према завојевачима. А то они цене. Ово нешто примерака Дедијерове књиге „Биографија о другу Титу“ на енглеском што је стигло у Израел, разгребљено је за један дан. Сада је у штампани издање ове књиге на хебрејском језику а и један њихов лист доноси изводе из те књиге.

Израел је мала земља; једва 21.000 км² са 1.500.000 становника. У Израелу је живот тежак. Земља нема никаквих рудних налазишта па ни приближно довољно пољопривредних произвођача. Индустрија је незнатна. Извоз износи једну десетину увоза. Сваки дан стижу нове стотине Јевреја из свих крајева света. Од поморанџе се не живи а кило меса прерачунао у наш новац стаје 1.800 динара. Стални гранични инциденти шире мирис барута и крви и изазивају црне слутње и неизвесност.

У исто време када и ми, у Израелу је гостовао један од најпознатијих виолиниста света, Јаша Хајфец, затим примadona Метрополитен опере из Њујорка балерина Светлана а и наш виолиниски концерт-мајстор Петар Тошковић. А најјевтинија карта за наш концерт износила је 1 фунт и 40 пиастра, то је највише што једна породица малог човека од три члана сме дневно да потроши за исхрану. Упркос свега тога 26 пута су дупке

Фолклорни ансамбл „Бранка Крманоновића“ на својој турнеји кроз Израел посетио је неколико „кибуца“ где је био срдечно примљен. На слици се види трпезарија у једној оваквој земљорадничкој комуну

ни, постаје некако све жућа, растресита, песковита. Сустрет са првим камилама није био онако романтичан како смо га замисљали. Потрчали смо усхићени из аутобуса да се сликамо али већ истог момента били смо опкољени од једне групе арапске деце и њихових родитеља. Разумели смо их да траже новац за сликање камиле. И док смо се ми снашли они су отерали камиле.

Уз пут смо се зауставили код једног насељеног арапског села — Шувал. На средини једна зграда кућа од белог камена са типичним равним кровом. Преко пута једна велика земљана кућа без прозора. Ове куће су стан Шеика Сулејмана. Али нису само оне његове. Његово је оно неколико хиљада дулума земље, сва земља што је има ово село. И више — по закону племена и земље, по законима феудализма и сви бедуини који раде на овој земљи су његово власништво. Кметови.

Када смо се у ноћи враћали у Тел Авив саказаљка на брзинометру аутобуса показивала је 100 км. После 20 минута те вратоломне војне шофер је успорио. Објаснио нам је да на овом месту друм пролази самом египатском границом и да су ту веома чести инциденти. Тада смо тек приметили да наш шофер има са собом велики, нешто застарео, „Колт“.

И још ради нечега треба да споменемо овај излет од 489 километара. Платили су нам га студенти Хаифе. 250 израелских фунти — 75 хиљада наших динара.

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

остварени радни дани не доносе одређену вредност или природну зараду појединцу у виду плате или награде. (Људи по неколико година не виде ни једну новчаницу). Радни дани су услов да појединци могу станovati у кућама комуне, да се могу хранити у колективној општој мези, (а такав начин исхране је обавезан), да добију погрешну обућу и одећу и слично, све до годишњег следећег књижа. Има, између осталог, још једна интересантна ствар: мала деца живе потпуно одвојено од родитеља у децијим домовима; она су код родитеља само од 16 — 18 ч. сваког дана. (Поред комуна типа кибуца постоје и пољопривредна газдинства, тзв. мошаве, где је највећи део земље, њена обрада, колективна, али у личној својини могу бити куће, окућница и сл. Највећи део пољопривреде у Израелу окућан је са ова два типа газдинстава).

тобусима и аутомобилима по асфалтираним каменитим цестама Израела. Па ипак те бројке саме по себи не говоре на пр. о оном одушевљењу 1.800 гледалаца препуне „Едисон“ сале у Јерусалиму, који су својим спонтаним аплаузом и одобравањем не само изазвале играче по пет, шест пута на сцену, него их и приморале да понове пет тачака. Не могу саме бројке изразити осећаје наших фолклораца када су на празник радног народа 1 мај играли пред 13 хиљада трудбеника Хаифе. И низ других доживљаја.

Осећаји симпатије према Југославији су такође један од узрока на шег успеха. О Југославији се овде зна као о земљи која се успешно супроставила и Хитлеру и Сталину. Не знају сви суштину онога што радимо и градимо али сви знају за Тита и његов отпор према завојевачима. А то они цене. Ово нешто примерака Дедијерове књиге „Биографија о другу Титу“ на енглеском што је стигло у Израел, разгребљено је за један дан. Сада је у штампани издање ове књиге на хебрејском језику а и један њихов лист доноси изводе из те књиге.

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

„Кибуце“ су почетком 20-тих година овог века оснивали социјалисти а доцније и религиозне јеврејске секте. Унутарњи и спољнополитички живот је током времена, нарочито после II светског рата разбује социјалисте на две велике партије, Мапај и Мапам, десне и леве социјалисте, од којих су ови задњи Мапамовци под утицајем Москве. Данас су „кибуци“ по савстава људи Мапајевски, Мапамовски и религиозни.

Јагур је мапамовски „кибуц“. Наши домаћини су отпочели дискусију, донекле обавезно, о сукобу Југославије и СССР-а. Када смо ми почели износити аргументе, старији су ућутали док су млади показивали више воље за дискусију. Па, ипак, срдечно су нас по- држављали за време концерта. После концерта приредили су нам и мали пријем с топлим поздравом. (Интересантно је изнети како су људи у мапамовским „кибуцима“ везани за схватање и поглед на њихове партије). Уколико неки појединци из таквих „кибуца“ из- изложбе неслагање са званичним ставовима њихове партије онда се отстранује заједно са породичном из комуне. То значи да их препуштају незапослености која је у овој земљи увек велики проблем. Ми нисмо давали приредбу у „кибуцу“ који је састављен од самих Јевреја из Југославије јер је то мапамовски „кибуц“. Шта више када смо давали концерт у њиховој близини они нису смели доћи.

ЈУГОСЛОВЕНСКИ ИГРАЧИ У ПУСТИЊИ И БЕДУИНИ ШЕИКА СУЛЕЈМАНА

Такви наслови, штампани дебелим, масним, иврит словима осванули су једнога дана у листовима. А ми смо тога дана кренули на дуг пут аутобусима од Тел-Авива 160 км кроз пустињу Негеф до Бершеве — града „Сед-сам извора“.

ЈУГОСЛОВЕНСКИ ИГРАЧИ У ПУСТИЊИ И БЕДУИНИ ШЕИКА СУЛЕЈМАНА

Предео се полако мења. Од зеленог, валовитог, начичканог типичним малим кућицама или баракама пољопривредних комуна прелази постепено у каменит, обрастао местимично ниским жуто-зеленим коровом. И земља, се чи-

„КИБУЦИ“ — ПОЉОПРИВРЕДНЕ КОМУНЕ

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

„КИБУЦИ“ — ПОЉОПРИВРЕДНЕ КОМУНЕ

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

Израел није интересан само по Мртво и Црвеном Мору и „светим“ местима кришћанске легенде, по поморанџама и елементима формирања једне државе и нације у другој половини ХХ

Маринко Шојковић:

ИЗА БУСИЈЕ

ПРИПОВЕТКА НАГРАЂЕНА ПРВОМ НАГРАДОМ

(Наставак из прошлог броја)

„Нећеш... Нећеш... Нико... Нико, пенушавио је као не- раст, нико од тебе неће видети корист! Ево ми моје стражњице, њу нек мере, од ње нек се омерсе... Од тебе неће... Не...! Не...! Не...! и он сасу кишу удараца.

„Петљавине, правите се паметнији од цела света, а овамо у орању бусе не би нашли... Уређују они државу, а човек више није сигуран ни на куче кад се бади да неће ударити неког директора или повереника“. Митар није био од оних што отворено прете. Режао је али зубе није показивао, а када би хтео ујести тражио је другог да то учини а он се пркосно смењкао и презриво би својим хладним погледом и изигравајући равнодушност и безазленост багателисао све редом. Био је то човек од оних који су били свесни да од ове власти не могу очекивати ни најмање сажаљења и остајао је по страни, завучен у себе и увек одмерен.

„Кибуци“ су облик пољопривредне комуне. Сва непокретна и покретна имовина, сем веша и оде- ла, је колективна. Колективна је обрада земљишта по систему радних група и радних дана. Али ти

Јевреја у свету. Многи истакнути ционисти у свету а и насељеници у Израелу мислили су да купови- ном земље од Арапа створе јевреј- ску државу. И са прикупљеним новцем до 1947 године, до дана про- глашења израелске државе, купи- ли су милион дулума земље, што

је истегнути кончић бивао тањи. И кад је изгледало да ће се напета врица прекнути пре но што нађе самога себе причинило би му се да и сам личи на рибу која је постала снесна да може прогристи черенац и стога лудовала уображавајући да једног дана и сама може постати рибар. Веселио га отпор новом поробљивачу али му се то чинило пре као смелост достојна дивљења но као акција од будућности. Нити је могао као синоћ претседник одбора једноставно одмах- нути руком и рећи да је то дунавска зига главом, нити као Неклиан задовољно се смешкати понављајући како је то дубока политика. Био је довољно уздигнут да не посумња у добре намере наредбодав- ца, али недовољно способан да сагледа крајњи циљ ове мере.

Фолклорци су Први мај про- славили неколико хиљада ки- лометара далеко од своје земље. Много се тога дана прича- (Наставак на четвртој страни)

„Пенина, цукела матора“, простењао је и клонуо. У двористи је завладала тишина. Људи су немо погледали у њега па у отеклу и окрвављену Станојевићу вилицу. Само се чуло рзање коња за колима и звецкање поводапа на волујским уларима. Скуп више не оживе. Људи су још неко време обилазили око крмаче, вртили главом, за- гледали у натекло старчево лице и почеше се разилазити. Нико га гласно не осуди, нико не похвали. Срце му је јако дулапо. Погледао је око себе и осетивши јак бол у прсима он нагло удахну, престо сркуну, преплашен осећајем наступајуће смрти. А кад му приђе Јаза са својим пониженим осмехом пуниа хвале он осети неки нео- дређени страх и хладно га отера.

Али више од свега притискивало га осећање равнодушности према овој мери и није био свестан долази ли она услед неприпре- мљености акције и њеног извођења у јеку бешњева свињске куге или је последица задњих догађаја да су комунисти будале као и су- ботари и да им је све њихово — воће и учења — непогрешиво а чим у њих посумњају постају безглаве мухе. Питало се да ли и ова равно- душност није узрокована његовом неспособношћу да после сукоба са Русима као некада верује без резерве и час му се чинило да је ту срж његове моменталне духовне празнине, час да је тај осећај баш прво зрно бачено у његову тјакву у којој је до јуче могао расти сваки коров а он би га залвао и неговао као најмирисљивији цвет. Све што је годинама градио, ушта се клео испало је достојно пре- зрења: идол рахитична наказа, непогрешиви плиткоумне мушкетере, несребрени самозјивци и лешинари. Цео његов свет био је као на- прели ћуп и он се по први пут осети као рибар који је нагазио на неки чудан сој риба који му је изгризао мрежу и пркосно се прањао у бистром брзку. Хтео би да је поново распале али нема шта сем бедних остатака набраних у руци, да узме другу вили се усудивао, а да исплете неку којој ове обесне животињке не би могле ништа није знао од чега би. Чинило му се да спона која га раније вези- вала за врх није више онако крута и напета и радовао се осећајући је час као ону стару само олабављену и човечијим привезану, час као нешто ново, мекано и топло као врица ангорске вуне. Ипак, недостајало је нешто велико и крулно, нешто важно и њему се при- чињавало да се обешен о тај тањи канапчић клати и покушава вр- ком престију дотаћи се земље а она је далеко и све је даље уколико

Јевреја у свету. Многи истакнути ционисти у свету а и насељеници у Израелу мислили су да купови- ном земље од Арапа створе јевреј- ску државу. И са прикупљеним новцем до 1947 године, до дана про- глашења израелске државе, купи- ли су милион дулума земље, што

Јевреја у свету. Многи истакнути ционисти у свету а и насељеници у Израелу мислили су да купови- ном земље од Арапа створе јевреј- ску државу. И са прикупљеним новцем до 1947 године, до дана про- глашења израелске државе, купи- ли су милион дулума земље, што

Јевреја у свету. Многи истакнути ционисти у свету а и насељеници у Израелу мислили су да купови- ном земље од Арапа створе јевреј- ску државу. И са прикупљеним новцем до 1947 године, до дана про- глашења израелске државе, купи- ли су милион дулума земље, што

Јевреја у свету. Многи истакнути ционисти у свету а и насељеници у Израелу мислили су да купови- ном земље од Арапа створе јевреј- ску државу. И са прикупљеним новцем до 1947 године, до дана про- глашења израелске државе, купи- ли су милион дулума земље, што

Тог жарког дана четрдесет и осме седеје први пут неспо- собан да се радује акцији коју је извео. Није му било јасно долази ли то услед туче старог Чугуре или оне неодољене несверце по- мешане са исто тако неодољеним страхом од нечега што је тако силно осећао а није узео показати. Осећао је да му понестаје оне његове одлучности с којом је сламао отпор свих редом и питао се да ли му страх долази отуда или од мржње која га окружавала сваки новим откупом и која ће, како му се чинило, од тада остати једини његов пратилац. А никад је не осети живље као пре месец дана када му стари Митар рече да је сит његових пишњивих прича о срећи која

Тог жарког дана четрдесет и осме седеје први пут неспо- собан да се радује акцији коју је извео. Није му било јасно долази ли то услед туче старог Чугуре или оне неодољене несверце по- мешане са исто тако неодољеним страхом од нечега што је тако силно осећао а није узео показати. Осећао је да му понестаје оне његове одлучности с којом је сламао отпор свих редом и питао се да ли му страх долази отуда или од мржње која га окружавала сваки новим откупом и која ће, како му се чинило, од тада остати једини његов пратилац. А никад је не осети живље као пре месец дана када му стари Митар рече да је сит његових пишњивих прича о срећи која

Тог жарког дана четрдесет и осме седеје први пут неспо- собан да се радује акцији коју је извео. Није му било јасно долази ли то услед туче старог Чугуре или оне неодољене несверце по- мешане са исто тако неодољеним страхом од нечега што је тако силно осећао а није узео показати. Осећао је да му понестаје оне његове одлучности с којом је сламао отпор свих редом и питао се да ли му страх долази отуда или од мржње која га окружавала сваки новим откупом и која ће, како му се чинило, од тада остати једини његов пратилац. А никад је не осети живље као пре месец дана када му стари Митар рече да је сит његових пишњивих прича о срећи која

Тог жарког дана четрдесет и осме седеје први пут неспо- собан да се радује акцији коју је извео. Није му било јасно долази ли то услед туче старог Чугуре или оне неодољене несверце по- мешане са исто тако неодољеним страхом од нечега што је тако силно осећао а није узео показати. Осећао је да му понестаје оне његове одлучности с којом је сламао отпор свих редом и питао се да ли му страх долази отуда или од мржње која га окружавала сваки новим откупом и која ће, како му се чинило, од тада остати једини његов пратилац. А никад је не осети живље као пре месец дана када му стари Митар рече да је сит његових пишњивих прича о срећи која

Тог жарког дана четрдесет и осме седеје први пут неспо- собан да се радује акцији коју је извео. Није му било јасно долази ли то услед туче старог Чугуре или оне неодољене несверце по- мешане са исто тако неодољеним страхом од нечега што је тако силно осећао а није узео показати. Осећао је да му понестаје оне његове одлучности с којом је сламао отпор свих редом и питао се да ли му страх долази отуда или од мржње која га окружавала сваки новим откупом и која ће, како му се чинило, од тада остати једини његов пратилац. А никад је не осети живље као пре месец дана када му стари Митар рече да је сит његових пишњивих прича о срећи која

Тог жарког дана четрдесет и осме седеје први пут неспо- собан да се радује акцији коју је извео. Није му било јасно долази ли то услед туче старог Чугуре или оне неодољене несверце по- мешане са исто тако неодољеним страхом од нечега што је тако силно осећао а није узео показати. Осећао је да му понестаје оне његове одлучности с којом је сламао отпор свих редом и питао се да ли му страх долази отуда или од мржње која га окружавала сваки новим откупом и која ће, како му се чинило, од тада остати једини његов пратилац. А никад је не осети живље као пре месец дана када му стари Митар рече да је сит његових пишњивих прича о срећи која

Око 6000 матураната конкурисаће идуће године

Нова школска година је на прагу Конкурси за упис на МВШ

...а са њом и један кружан проблем

Ових дана Факултетски савет Правног факултета донео је одлуку да прими ове године ограничен број матураната, који ће се, колико се могло сазнати, кретати од 6-8 стотина, а то су углавном они кандидати који су заинтересовани за правне студије и који се већ на почетку конкурса јаве.

Према прилично тачним подацима, већ прошле године било је одбијено на разним факултетима око хиљаду и по љака, који су се углавном уписали на Правни факултет да би стекли статус студента и повластице које отуда проистичу. Колико је већина ових љака била мало заинтересована за правне студије и какве су биле објективне могућности факултета може илустрирати чињеница да се у трећи семестар уписало свега 20% студената, док их 500 није положило ни један једини од шест испита прве године у сва три испитна рока.

Проблем већер прилива нових студената, који се појавио пре две године, а био у ствари више скриван него решаван оваквом политиком Правног факултета, појавиће се и ове године у још оштријем облику, јер се очекује, по сле овакве одлуке Правног факултета (која је по моме мишљењу на месту) да ће бити више од две хиљаде матураната који неће моћи, при садашњем стању ствари, да се упишу на Универзитет.

Због тога је потребно да се и школски и други друштвени фактори (овај проблем прелази оквири Универзитета) на време заинтересују за ово питање, да се још једном размо-

тре капацитети факултета, као и потребе наше земље, како би се нашло неко ма колико задовољавајуће решење.

Међутим, макар се решило ово питање за следећу школску годину, оно ће се и даље појављивати, јер наше данашње могућности не дозвољавају повећање капацитета Универзитета. Потребно је свакако студиозније размотрити проблем да би се дао одређени предлог, али мислим да већ сад у јавности треба да се поведе дискусија, да се искристалују мишљења о везу питања: да ли би требало и на какав начин оријентисати један део љака на средње стручно образовање (ми још увек

немамо довољно таквог кадра), како обезбедити да заиста најбољи и најталентованији љаци могу да се школују до краја, како се ослободити једног броја рђавих студената који заузимају места на факултетима и не показују жељу да заврше студије, да ли су пријемни испити решење које гарантује да ће заиста најбољи ступити на Универзитет, итд.

Али, оваква ситуација обавезује и наше љаке да уложе сав свој труд како би постигли што више знања и били у могућности да својим знањем отворе себи пут на Универзитет.

Јосип ФРАНИЋ

Изјава ректора Универзитета Др. Вукића Мићовића

ПРЕМА једном прорачуну биће преко 6.000 матураната који ће конкурисати на појединим факултетима у Београду. Међутим, тај број факултети неће моћи да приме. Пријемне испите на свим факултетима према конкурсима.

Накнадно ће се донети потпуни извештај о броју и условима пријема на поједине факултете. За одређивање капацитета великог броја факултета, ствар је отежана тиме што студенти не завршавају студије на време, или их уопште не завршавају. Ово нарочито важи за факултете са експерименталним наукама и с практичним вежбама.

Један део матураната, који неће моћи да се упише на факултете, моћи ће да конкурисају на више педагошких школе, али то ће бити мало да би аспировало све матуранте. Уметничке академије, као и позоришна академија моћи ће да приме само мали број матураната.

Према томе, тај проблем матураната и њихов упис на студије је веома озбиљан и треба га поставити и пред вааша највећа државна руковођаства.

Конкурс

Ректорат Медицинске велике школе расписао је конкурс стручних радова из свих области медицине за новембар 1953 године.

Сви заинтересовани нека се обрате за ближа обавештења Ректорату Медицинске велике школе.

Из досадашњег рада и праксе на факултетима Медицинске велике школе, видело се да велика бројност студената у многоме омета правилно одвијање наставе, а нарочито практичног дела наставе, те због тога се овим конкурсима ограничава број новопријемних кандидата. Сем тога путем конкурса и пријемних испита омогућиће се много правилнији и бољи избор кандидата. Да је овакав начин избора најправилнији, говори нам и пракса из последње две године. Све ово омогућиће много бољу како теоретску, тако и практичну наставу, а с тим и квалитетно бољи здравствени кадар потребан нашој социјалистичкој заједници.

У циљу обавештења јавности, доносимо текстове конкурса ректората Медицинске велике школе за Медицински, Стоматолошки и Фармацеутски факултет.

МЕДИЦИНСКИ факултет ће ове године примити 230 нових студената. Пријаве се подносе Деканату у времену од 1 до 10 јула т. г. На конкурс се могу јавити завршени матуранти гимназије и завршени ученици средње медицинске школе. Кандидати са средњом медицинском школом треба да су положили завршни испит са одличним успехом и да су провели две године на практичном раду на коме су такође оцењени са одликом.

Уз пријаву кандидати подносе матурско сведочанство и сведочанства свих виших разреда гимназије, а кандидати са средњом ме-

дицинском школом сведочанство о завршном испиту ове школе и годишња сведочанства. Сваки кандидат уз пријаву треба да поднесе и једну дописницу са тачном својом адресом ради обавештења о резултату конкурса. Пријављени кандидати полагаће писмени испит са општом темом из биолошких наука у оквиру средњошколског програма 20 јула 1953 године у 8 часова пре подне.

Лекарски преглед кандидата обавиће се од 1 до 20 јула т. г. Детаљнија обавештења по питању конкурса истакнута су на студентској табли у Деканату факултета - Пастерова 14.

На фармацеутском факултету Пријаве за конкурс подносиће се Деканату у времену од 10 до 20 августа ове године. На конкурс се могу јавити завршени матуранти гимназије и завршени ученици Средње фармацијске школе. Са Средњом фармацеутском школом могу конкурисати само они кандидати који су завршили испит положили са одличним успехом и са потврдом да су провели две године на практичном раду на коме су такође показали одличан успех.

За пријаву кандидати подносе кратку биографију, матурско сведочанство и сведочанства из свих виших разреда гимназије, кандидати са Средњом фармацеутском школом сведочанства о завршном испиту те школе и сва годишња сведочанства.

Пријављени кандидати полагаће писмени испит с општом темом из биолошких наука у оквиру средњошколског програма 22 августа 1953 године у 8 часова пре подне у згради Патолошког института.

Лекарски преглед кандидата обавиће се од 17 до 21 августа закључно.

Пријаву са документима треба поднети или послати препоручено Деканату Фармацеутског факултета - Булевар ЈНА број 10.

Резултати испита и списак примљених кандидата обавиће се 1 септембра о. г. у Деканату факултета.

Писмо уредништву Драги другови,

У вашем листу изашла је 28 маја 1953 међу изјавама професора у студентима друге године и белешка под насловом „Професор Раденковић задовољан другом годином“. Овде се у наслову потпуно грешка, јер нисам прокрала погрешка, јер нисам професор него доцент. Сама белешка се састоји из низа реченица које нимају никаквог ни логичког ни граматичког смисла, а завршава се неком прогнозом у процентима какву ја никада не би давала. Овим желим да вас обавестим да сам стварно разговарао са вашим сарадником, но оно што је у белешци наведено нити је моја изјава, нити не садржи одговара

разговору који сам са вашим сарадником водио. Пошто друг за време разговора није ништа белешки, то је он можда „по сећању“ скупио одломке разних разговора са разним људима и на свој начин их стилски обрадио. У сваком случају у овој белешци једино друга половина наслова верно одражава моје мишљење, јер, стварно, задовољан сам пажњом и марљивошћу којом су студенти садашње друге године пратили предавања и вежбања.

Молим вас да ово писмо објавите у наредном броју вашег листа. Београд, 22 маја 1953

Инп. Раденковић Драгош доцент Т. В. Ш.

Писмо је издати у сарадњи са уредништвом. Драги другови,

У вашем листу изашла је 28 маја 1953 међу изјавама професора у студентима друге године и белешка под насловом „Професор Раденковић задовољан другом годином“. Овде се у наслову потпуно грешка, јер нисам професор него доцент. Сама белешка се састоји из низа реченица које нимају никаквог ни логичког ни граматичког смисла, а завршава се неком прогнозом у процентима какву ја никада не би давала. Овим желим да вас обавестим да сам стварно разговарао са вашим сарадником, но оно што је у белешци наведено нити је моја изјава, нити не садржи одговара

разговору који сам са вашим сарадником водио. Пошто друг за време разговора није ништа белешки, то је он можда „по сећању“ скупио одломке разних разговора са разним људима и на свој начин их стилски обрадио. У сваком случају у овој белешци једино друга половина наслова верно одражава моје мишљење, јер, стварно, задовољан сам пажњом и марљивошћу којом су студенти садашње друге године пратили предавања и вежбања.

Молим вас да ово писмо објавите у наредном броју вашег листа. Београд, 22 маја 1953

Инп. Раденковић Драгош доцент Т. В. Ш.

И ове године Филозофски факултет примаће нове студенте преко пријемних испита

Овај списак одржан седница Савета на којој ће бити одређен тачан број студената који ће бити примљени на поједине групе.

По мишљењу декана факултета друга Дробњак-Ковачић пријемни испити биће неопходни и ове године, па ће се и обавити на свим осталим факултетима број нових студената бити ограничен, те би, у случају кад не би било пријемних испита, на Филозофски факултет прилив био исцрпљив велики. И сада је број студената врло велики. Тако на пример катедра за књижевност има преко 700 студената, катедра за енглески језик 600, приближно и на романској групи. Етнографска катедра има, а потреба за етнолозима, ра-

ди тога што се етнологија не предаје као обавезан предмет у гимназијама, а музеја су задовољени тим стручњацима, далеко су мање.

Пријемни испити знатно су допринели да се побољша стање у погледу квалитета студија. На факултет ће, захваљујући тим испитима, долазити матуранти који су се определили за ту врсту студија, а не силом прилика — зато што нису успели да се упишу на друге факултете где су желели.

У идућој школској години пријем на Филозофски факултет обавиће се преко пријемних испита. У случају да се за конкурс пријави и положи испит већи број него што је то потребно појединим катедрама, онда ће се пријем вршити према успеху на испиту — првенство ће имати они који буду имали бољу оцену.

од осталих каквих је у Колубари на стотине, била су сада разједињена. Ваздух је био удисан, живот умчао и преможен, људи престили плаката и огласа, парова и пљескања и нико није слушао никога а сви се данима препирали чији је одбор и ко има већа права у њему.

Добро је познавао своје ментане. Ако су шта давали посовали су што им се одузимало, ако су примали љутили се што им се не даје више а ако би их летели нагонито да оправљају путеве посовали су све од свог сеоског одборника до среза и даље што се то не остави за зимске даке. У јесен, кад киша напоји сваку буницу и испровлађује пролазе и учини их непоходним опет су посовали своје одборнике и љутили се што нема чврсте власти која би их натерала да наспу своје деонице. Сви су се жалили а сви дограђивали и принављали. Мало их је било који се нису освртали иза себе и тешка срца испраћали јуче а ако би им се неко успротивио одмах би му израчунали колико су килограма екстера добијали за свој метар шпинце пре рата истичући да га данас морају дати за свега један. И били су упорни и тачни у извођењу те своје рачунице као што су ревносно одбијали да изврше свако друго поређење са другим металним производима као што су алатије. То им није требало свакодневно и нису хтели да чују за њега. Само би најближим својима или приници слухтеним гласом признавали да данас боље живе по раније и узгред поверавали своје пословне тајне.

А он је и без тога познавао добро све њихове смицалице. Знао је да, од када је почео откуп, настоје да беру кукуруза обаве са својим укућанима, а ако не би могли никада нису звали своје комшије у позајмцу како су то раније чинили, нити изгонили пуње кошареве кући. Било их је који су гледали да беру обаве оним данима када би њихов сеоски одборник отишао у град или и сам брао а неки су превозили жито завојеним путем само да их не види одборничко чељад или око неког комунисте. Али сви су подједнако волели свој одбор и подједнако му претили не идући даље од речи. Био је то сиров елемент касније у револуцији и нагрижен неувиђајом чаршије на чијој је калдрми проводио половину радних дана у години и све празнике, лукав и неповољан, али у мучи јединствен, спреман пре да стрљиво подноси, но да одлучно реагује на сваку неправду. Четрдесет треће претили су партизанским бригадама окупатору и четницима и данима препиривали и најмање вести које су, обично са примцањем потмуле грмљавине, долазиле преко Дрине, закљичали се стотинама пута да ће бити срећни да сваки други дан једу хлеба кад сване слобода, а по ослобођењу брзо заборавили оно жртва што су дали и два пролећа љућорили по крчмама са својим старим пропалим посланицима и посланичким кандидатима, очекивали промене, а онда дигли руке од свега тога, пољували те старе паралице и почели предавати свој посао. А кад је избио сукоб са Русима и запретило ново поштво заборавили су на своје сјаје и борбу око власти у одбору, стицали зубе и напострелим од беса посовали комунисте због највише

широкогрудости, али их и тражили да говоре и пљескали им искреним и од срца. Тих дана су потрагали све своје рачуне и обесивши тот старог човековог крвника били су једно велико срце, океан тнева, васиона поноса и лепоте.

А две недеље касније приљком откупа посовали су и претили, пребијали свињама ноге и тукали прапчаре док не клону и пре времена не изабаци жртве младунце. Томе се није надао од ових људи, који, додуше, ниједну власт нису волели и свиња су редом чинили разне пакости, али који су икако са закашњењем одлучно тунгули песницу под нос окупатора а своју нову власт поштовали. Али и поред свега тога знао је добро да они једино воле оно стање мирног безвлашћа када ти нико не тражи ништа а седиш је још не прете глави, какво је у њиховом крају било првих дана априла четрдесет прве док се у општини још нису повратили стари претседници, а окупатор није почео са наметима и септембарских дана четрдесет четврте кад су партизани јурили за Немцима и четницима не мобилишући никога и задовољавајући се скромнијим или богатијим обедом зависно од наклоности домаћина.

Раније се није ни сећао тога, а ни размислио о томе. Није о томе размислио ни онга момента када су из партије искључили Луку Данића који се пред саме изборе повратио из града са дужности неког повереника, па ни онда када је приметио прве знаке подвојености. Било је то искључење као и многа друга с којима се срео, само помало необично дрскошћу искљученога. Док су сви ранији или скрушено ћутали и обежавали да ће се поправити и молили да на њих рачунају или се пак стидљиво извињавали да они не могу бити комунисти због жене или родитеља, Лука искључење примила лака срца изјавивши да он не жели да буде штење које ће радосно махати репом док му газда изражава своју наклоност допуштајући му да глода врх његове ципеле и да ће им показати ко је он. Било је искупило далеко важнијих задатака да би имао времена о томе да мисли. Чекала га сетва, разрез пореза, спремање нових радних бригада, задружни дом, а онда је дошао сукоб са Русима, народни зајам и откуп свиња. Волео је задатке велике и плахе као јуриши који се савлађују уз тресак и ломљавицу и то су за њега били велики дани. Засукао је рукаве и радио неуморно: наређивао и конферисао, саветовао и кажњавао, трчао и позивао. Од седења укочене мишиће одмарао је ношењем малтера и пребацивањем цигли на задружном дому који се зидао крај самог одбора, слушао у холу, јео стојећи и спавао савијен за столом. И кад би ствари ишле лично је себи на косца који у свитање жуно росе поклукнује опљен реским звуком набрушене косе и спокојним умирањем високих и сонних стабљика делетине.

А кад би запело он се опијен рвао све бешиће и то га разгарило, јачало и чинило му се да му око упињу фијуче властита снага као велики и страни пожар. А запљивао је. Све чешће и све упорније и оно, раније обично благо шкрипање постало је досадно и мучаливо као завијање прозебала пса. Одборници се све теже сла-

На Стоматолошком факултету

СТОМАТОЛОШКИ факултет ове године прима 50 нових студената. Пријаве се подносе Деканату у времену од 1 до 6 јула т. г. На конкурс се могу јавити завршени матуранти гимназије, завршени ученици средње медицинске школе, дентистичке и зуботехничке школе. Кандидати са средњом медицинском, дентистичком и зуботехничком школом треба да су провели две године на практичном раду на коме су оцењени са одликом.

Уз пријаву кандидати подносе биографију, матурско сведочанство и сведочанства свих виших разреда гимназије, а кандидати са средњом медицинском, дентистичком и зуботехничком школом сведочанства о завршном испиту ове школе и годишња сведочанства.

Сваки кандидат треба уз пријаву да поднесе и једну дописницу са тачном својом адресом ради обавештења о резултату конкурса.

Пријављени кандидати полагаће писмени испит с општом темом из биолошких наука у оквиру средњошколског програма 15 јула 1953 године у 8 часова, пре подне.

Лекарски преглед кандидата обавиће се од 8 до 14 јула т. г.

Детаљнија обавештења по питању конкурса истакнута су на студентској табли у Деканату факултета улица Пастерова број 14.

Са Шумарског факултета

ПРИЈЕМНИ ИСПИТ ИЗ МАТЕМАТИКЕ И ФИЗИКЕ

На Шумарском факултету још није одржана седница факултетског савета, где ће се решити када ће и колико студената бити примљени. Међутим, декан овог факултета сматра да ће се ове године из техничких разлога, свега примити 50 нових студената на прву годину. Као услов за упис вероватно ће се полагати математика и физика. Градиво из ових предмета биће само у оквиру оног кога стекне један средњошколац кроз своје школовање у средњој школи.

150 НОВИХ СТУДЕНАТА

На Пољопривредном факултету биће примљено 150 студената. Студенти ће бити примљени после пријемног испита из биологије и физике. Биологија ће се полагати усмено и писмено, а физика само усмено. Испити ће се одржати вероватно почетком септембра.

Пар месеци касније отпочеле су припреме за нове изборе и после првог кандидационог збора партијски комитет за послоа на превоз групаца на сплавове Дрине. Покушао је да им стави до знања да би сада требало бити у селу, али му рекоше да је пречи извоз од избора у једном одбору и он је потао. Изненађеним родитељима је рекао да тако мора бити, укочено свиње, набацио добро бреме сена и набио дебелу велику торбу и отишао. Био је већ март сулчан ш толијни но обично. Руђали су се и пресивали на суну врхова врба које су мезгриле, крај пута ресица леска а пољем, још поспаним од зимског меза, дизала се лака магла и угарима укритала танка бела влакна паучине — знак да ће година бити родна. На образна пшенице још се огледало бledило што јој га утиснула голомразница и вода, а ту и тамо чуло се окање волова прањено ујединаченом шкриполуга и крештањем гласом чваки што у јату слетаху на прве и масне бразде. Пожуривао је волове питајући се да ли има оправдања у ове дане када се година хвата, како су говорили у његовом крају, двајатај сељака од љиве и хитао да што пре остави иза себе овај крај где су га сви знади. У дну душе се стидео свога поступка при помисли да је код куће оставио жену са нејаком децом и старе родитеље неспособне за рад. Знао је да ће познаници осудити то, али га више од свега једила помисао да ће му се на јесен многи смејати и светити се кад, уместо једних клинова буде брао ситне и кривелае као краставчићи. Од свега му је најтеже падало сазнање да тамо не иде као онај стари Сава коме је немогуће пронаћи задатак који би превализио његове снаге и спремност да се жргљује. Осетио је то из уздржаног тона секретарова гласа који му је некако половнично и узгредно покушавао да стави до знања да га тамо шаљу јер им треба један одлучан и чврст човек који би бригаду држао на окупу.

Два месеца су брзо прошла. Пред сам повратак јављали су му од куће да је изабран у одбор. Јена је писала несигурном руком, осуђивала га али се њему више чинио да га жалила. Запто није говорила. Сазнао је тек толико да је претседник постао Лука, а Лаза секретар и да је у одбор изабран и стари Митар. Јављала је да нико не мисли да настави са дограђивањем задружног дома и да се дрвина за печење цигле за нова задружна здања служи Митров сивовац. Чудно се да му ни једном речју не изражава своју радост што ће од сада бити слободнији и моћи више радити на својој љиви, мада се раније често препирала око тога. Али највише су га забрљивали они редови у којима му јављала да

(Наставак на четвртој страни)

Премијера у Народном позоришту

„ЕКВИНОЦИО“
Војновића-Борозана

Узастопе у два наврата дуну је мети ветар... Ваш добро осећавајуће!

НЕВЈЕРА“ и „Еквиноцио“ по-казали су два локална ко-лорита сценског говора — филмског и позоришног. И док је прво дело оправдало велика очекивања и заљубљене наде у наш филм, друго показује да позоришно казивање, старије „за читаву вечност“ од филмске технике, сме-ло стоји крај ње као најстарија поред најмлађе сестре, јер има своје неизгубљене дражи. Шта смета да данашњем гледаоцу тако преживело делује Јелино убиство Ни-ка на сцени (заправо за сценом) — мотком као твора, наместо симбо-личког кадра: окрвањена секира испуштена из руке, — на екрану?

У сваком случају, користило би ово поређење, нарочито због лека Ива са истим интерпретатором на оба места — Северином Бјелићем. Али у то дотакнуто и деликатно питање нећу сад да улазим из обаврности и да не бих застрашио. Износим само снажан утисак са Борозанове репризе.

У сваком случају, користило би ово поређење, нарочито због лека Ива са истим интерпретатором на оба места — Северином Бјелићем. Али у то дотакнуто и деликатно питање нећу сад да улазим из обаврности и да не бих застрашио. Износим само снажан утисак са Борозанове репризе.

Али искрени и стварни уметник каква је Један солидан рецител, има да створи велику поетску претставу пуну песимизма (но-сталија, сета, мрачно) и оптимизма (љубав, благост, вера у будућност и следбенике) — онда он мора бити донекле поистовећен са писцем: да се не додирује са њим само у једној тачки, већ да се се-че, да буде већи круг од мањег у односу на аутора. У овом слу-чају споја између једног Воро-зовца и једног Војновића, била би „земља веза“ — оба су „људи са мора“. Далматинци који су могли посматрати и исељенике и преко-океанске бродове и Јадранску пу-чину и еквинотио својим очима и у своје време. Зато су се тако добро, тако добро нашла и раз-умели на свом начељу.

Пучина је велика загонетка: до-носи надаље, хтење, буру и пли-му осећања... оставља за собом: плач, крш, зло. Из његових уда-ра о мраморје Војновић је про-брао само неке тоне и поставио их између конструкције очинства и материнства. Као вајар на тај скелет — ту гвоздену потку, он је бадио гипс — сировину из жи-вота и обликовао из ње ликове једног повратника. Једне ишчеки-ватељке и двоје младих несрећно заљубљених. лепе детаље и не-колцину допунских ликова (Ани-ца, њен отац, слепи Влахо) обог-аћивао је редитељ појединостама и свом ширином своје извентције (а-мериканско паљење шибница на сваком месту, пиштољ — напри-мер). Пре свега, створио је читљив, ма да и непаписан, есеј о карак-теру помораца-приморца и, друго, био изванредну атмосферу чак и без оног техничког шума ветра (нарочито други чин).

Американа Љубиша Јовановић није схватио као „негативца“ и баш оне топле, носталгичне, људ-ске црте карактера и поступка допринеле су да лик буде свестра-нији и заљубљивији. Тиме је дао неколико пуних и вредних потеза Војновићевог недограђеног пор-трета.

Када Нико пребацује Јели да је стара, говори јој да би себе о-правао и ослободио обавеза пре-ма њој. Лепосава Ђорђевић је те речи некако буквално схватила и инсистирала (опорим гласом, пре-више седом периком, држањем) да да сенилну мајку. Финале у коме долази до највећег озаривања ли-ка, био јој је поента, максимум у тој улози.

Иве Севериња Бјелића деловао је својом снагом и импозантно-шћу, био доиста један од оних претставника младина униженки и гордики који иду „трбухом за кру-хом“; мајсторски дет као пандан, ривал свог рођеног оца у кључној сцени сазнања.

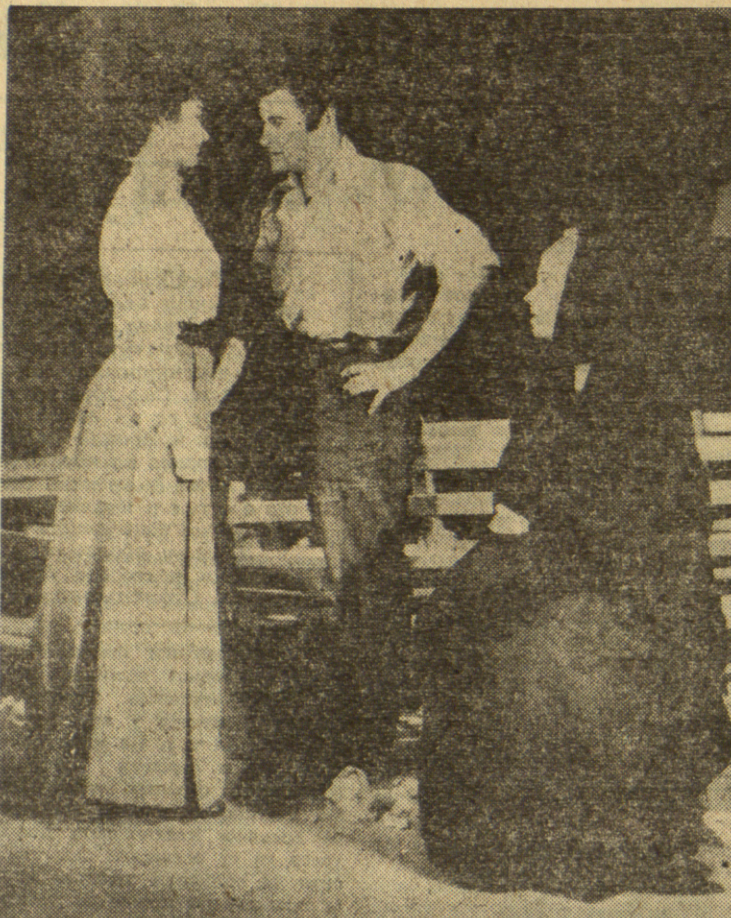
Аница Наде Борозан била је ру-тинирања од своје алтернативе, која још дозрева — Гордана Пе-гровић.

Између осталих учесника, што су коректном глумом створили претставу, узео је и сам редитељ за себе из неодољивости скромну улогу Паана и дао значајну глуму, делујући пре свега упечатљивим ставом.

Техничка опрема одговарала је свеоме задатку без поговора. Учествовали су и студенти По-зоришне академије.

„Еквиноцио“ који се подигао у духаима ликова, дунуо је и у гле-далиште и оставио у нама један немир, доживљај и убуђење.

Ал. Д. МИХАИЛОВИЋ

Сцена из „Еквиноција“

Песма награђена трећом наградом на Фестивалу

Нестас

Утопљеник сам у свету и само лудо ме траже бели додире руку, мала уста под опном прамена у луци брод глатком сиреном запомаже а ја се дајем за освет, јетин сам, јетин до бесцења

Оставио сам стидљиву љубав негде у плавом грању Два крила између предаћа умором што се свете Израђале арије у своме окретању желе на тужно и тихо да ме сете.

Александар РИСТОВИЋ

У најмлађој држави на свету

(Наставак са друге стране)

ло о протеклим прославама Пр-вог маја, о поворкама у којима су учествовали и концертима које су давали, о излетима и низу других неизбрисивих утисака. А прошло

Стари Београд (дрворез) СЛ. МЛАДЕНОВИЋ

је већ 37 дана од одласка из зем-ље па је и носталгија за родним крајем била велика. Али наши фол-клорци нису сами славили Први мај. Они су учествовали у просла-ви Првог маја заједно са радним народом Израела и њиховим син-дикатима — Хистадрутом. У Изра-елу је Социјалистичка партија Мапај на власти. Држи највећи број места у парламенту и у вла-ди. Претседник владе Бен Гурион је и секретар Мапаја. Нарочито су јаки раднички синдикати, њих по-маже и држава. Они имају своје творнице, здравствене, културне и физкултурне установе. Први мај иако није званични државни праз-ник слави се веома свечано. Твор-нице, установе и највећи део рад-них је затворен, градови и „кибу-ци“ искључени зеленилом и црвеним заставама. Одржавају се академи-је, кречу се поворке, на трговима свира музика и играју се народне игре.

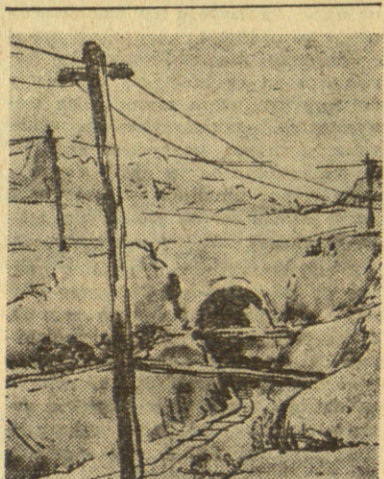
Првог маја пре подне смо прису-ствовали академији у индустри-ском предграђу Тел Авива, који је организовао њихов синдикат.

После академије смо извели кон-церат. Овај концерт је била ле-па и дирљива манифестација со-лидарности нас омладине Титове социјалистичке Југославије и рад-ног народа Тел Авива. Програм смо почели тиме што је једна наша дру-гарица из фолклора на хебрејском језику зажељена сретан Први мај радном народу Тел Авива. То је већ изазвало бурно одушевљење међу гледаоцима. У току концерта примили смо букете црвених ка-рамфила. А када смо завршили програм сви смо ми са позорнице заповали „Интернационалу“ коју је у исти мах прихватила и читава сала. 1400 људи из Рамадана, ин-дустријског предграђа Тел Авива и 32 југословенска студента су бор-беним звуцима „Интернационале“ спајали своје осећаје и жеље. То по подне играли смо пред 15.000 гра-ђана Хаифе.

Наши студенти довели су низ у-тисака, проширили своје културне и политичке видике. Поносно су се вретили у своју земљу о којој се

неколико хиљада километара дале-ко прича са дивљењем. И донели су поред многих стварчица и по-клона, и 650.000 девизних динара својом колективу.

Милош НИКОЛИЋ

А. М.: Улаз у тунел

Оно што је заиста нескромно у редовима Попиних „навијача“ јесте напор да се његова поезија прогласи снажним поет-ским документом нашег време-на. А на основу неколико сјај-но изатканих метафора не треба давати логороз венац и деликти лекције о поезији модерног човека. Можда његов песнички деби заслужује пажњу свестра-ног читаоца, али не и читалач-ки сам желео да дајем јачке од-говоре о знању поетске моћи и чари. Изненађује ме само њего-во уверење да сам своју оцену пи-сао у тренуцима без довољно контроле и да се са извесним инатом противставам једном богатом песничком инвентару. Ја срећом нисам имао критич-ких претензија ни замета, на-писао сам неколико утисака над оним што ме одбија о По-пинијој поезији, над оним што је одвише иверје, да би се могло ставити у орахову љуску, којој се претпоставља чудесна Попи-на шибница. Оно што сам разум-ео, оно што је срећено у изра-зу и емотивна количина дожив-љаја, усвојио сам без навика-ног става.

М. МИРКОВИЋ

му Митар прети избацивањем из партије. Он је био убеђен да му тај стари музичар не може ништа, али је у непосредности њених речи осетио уздрхтале трептаје ена срца и брижност гласа и беше му је жао.

Све му је то потврдило да се нешто необично дешава и он се сети првог кандидатног збора одржаног пред сам његов пола-зак. Лука га је напао због туче старог Чугуре и претње на седници одбора посвећеној откупу а онда се дигао Лаза и пред скупом га оптужио да је откуп назвао злочиним који се чини да би свињана платили наклоност Запада. Тада је само чуо два усамљена љеска одобравања и један престрашени крик: Лазо, не лажи!

Погледао је. Пљескао је Лука и Света, а буну се онај омла-динца који му заједно са Лазом јавно о првом утикнују свиња. А онда су се са једног краја чули повици: Нећемо га!... Нећемо! Имамо људе са села“. Неколико гласова га подржа и заштити — били су то његови селаци.

Жељно је очекивао повратак са акције и сутрадан по доласку кући одјурно је у комитет. Али ни ту не сазна нешто нарочито. Раз-говор је био сасвим обичан и кад се већ ближе крају секретар му узгред набади:

„Калина нам се Кајка, почео је лагано и тихо као да при-чешкује свој глас, да си је назвао четничком сламарницом.“

„Митрова снахат“

„Да“

„Назвао сам је курвом, а не сламарницом.“

„Али она је сестра наших другова“, прекинуо га секретар љутио.

„И заштитник Митрове имовине и трговац крвљу своје браће“, жучно је протрговало и хтео му објаснити да је он и њој и Митру кри у оку од када је пропао покушај оснивања радне задруге или бар веће економије јер се оних првих дана њен девер пошламо да не закасни и одмах пренео на име задруге економије петнаест хек-тара, рачунајући да ће тако крупним уделом доказати своју оданост власти а преко своје снахе навлачио на пријатеље њене браће да му обезбеде место економиа, али га овај прекиде назвавши то бушњањем.

И од тада је све пошло незадрживо напред. Сваки дан је доносио по једно разочарење, а они најдирни, пуне прегрнти. Затум-рао је гласу, испренио се и пошао у сусрет тим пакостима. Али, уз-а-луд их сламао и мрвио снагом аргумената. У средини, где су прилике и сам живео учинило једном огромном пакотшћу, оговарање и оне ситне пакости и лажи остају нерањиве и живе у самом зраку, у ср-цима људи, драге им као прохладни пух прелом жуљу и посласцима уз кукурузовнику. Оне прете почињу живети неким својим физио-номским законима и после сваког удара остају као и расечена вена подједнако пуне крви и животних сокова као и све друге у организму.

То хрвање га није разгарало као некада и он не осети силовити фрџак своје разбуктале снаге. Борио се да би очувао достојанство у власти-тим очима и чекао да се судари са неком непробојном стеном и клоше.

Месец дана касније одузет му је мандат. Чинило му се да ће полудети и прецрнати од бола. Ликови су му се изменили и није видео никога. Чуо је само разарени глас Митрова брата — трговца, који га нападао због самовоље и неправилног рада. Стотине прешланутих лица изгледала му као непрегледно стовариште разног бекарног суја дугуластог, округлог као порице, ситног као тачнице нахереног као старе конзерве на сметлишту оивичене црним поклопцима и са црним рупама на избоченим слатким људским очима. Био је немощан да ма шта каже сем упорног понављања: „Кад теби не ваља, онда је добро“.

А кад се после непуне две недеље нашао и пред лицем судија оптужен да је са неким рођаком опљачкао једну стару партизанску мајку и бесплатно узео себи човани копоран и млади сирему он више није знао шта се са њим догађа. Био је свестан да рачуна још из друге године окупације није сачувао и да њима не може доказивати своју невиност, а рођака је давно нестало и није се могао позвати на њега. Ни старице није било — умрла је таман оних дана када је он са планине Бороље свлачио трупе на сипавозе Дрине. И кад се суд већ носио мишљу да све преда тужиоцу па нех он луна главу шта ће са целом ствари, а њему се чинило све изгубљеним, не знајући шта више да им каже, узгредим им исприча како му је један абадија скупо наплаћено копоран и где му се налазила рађња. Он није знао његово име, а копоран је био једина ствар коју није узео код те старице.

На његове речи један од поротника се придигао, загледао се у копоран, пришао му и брзо отио крај постаје под везом на пр-сима. Са стрепњом је пратио покрете његових прстију и стидео се добовање свог срца убеђен да га чује и преседавајући за столом.

Поротник је познао свој рад и бесно погледао тужиоце и све-доке и то му враћало веру у људе, задрхтао је, поскокно а онда се немощан скљокао на своју клупу. Полако је долазио свести и као у сну пресећао се да је давно, у још једном писму, слушао исте претње и до јуче сретало се са неким карактеристичним речима из њега. А оно је било не мало загонетно. Није се знало од кога долази али се по садржају и пошти на којој је предао дало наслутило да је то нека његова нездовољна веза склопљена за време боравка са бри-гадом. Замолно је да га погледа а, када му дозволише, завирно је у свако слово и застао:

„Лаза...! Познајем тај рукопис из докумената које је попуња-вао при утлачењу и...“ Застао је поново, а онда дрхтавим гласом замучао:

„Четник... тражили су г пре три године. Писмо као да гле-дам и рекао сам им да такав не постоји... Било је неко непознато име. Идите другови, брзо! Ту су у срезу документа и онај друг што

ми показао писмо“, говорио је непрекидно пресећајући се тог до-гађаја.

После пона сата Лаза је стајао покуњене главе. У судници се појавио друг што је пре три године трагао по околним селима са оним писмом у џепу и ухањеном га.

Митар је тргнуо повао Лазину четничку љушкуну што је хтео да упропасте поштења човека и молио судије да му допусти да га он једном удари. Лука је ћутао. Кајка је важно пуњила усне и неза-довољна исходом, убуђивала судије да вен брат зна цео Савин случај и да је све друго тачно — и сваког људи и скривање приноса на свом имању — и на крају се позва на неку групу селачка који су на нај-подводнијем месту Савине њавне откинули букет шивеничног класја-и пре два дана одјели комитету да га увере.

Враћао се кући тужан и задовољан истовремено. Сунце се изво-нило западу и понирало као велика црвена лопта и он се осећао не-давном обећања датог својој малој ћерци да ће јој је скинути да се њоме поигра. Зрело класје лагано се делужало на ветру, а ту и тамо на жутих стоговима букнуо пожар запада. На пољаници иза школе сачекао га Мићан и забринуто поздравно жалети се да су и њега тог дана изабацила из одбора. Сео је на траву и загнурио лице у руду. Данашња победа била је за њега и највећим ударца и он искрено за-жали што се људи не рађају са неким брадавичом искренности на врху носа које би нестало при најмањој лажи. Чинило му се да би то преполовило сва овеземалска зла. Време је брзо одмицало и није ни претретио кад се смркло. Била је ведрa јунска ноћ луна месечина и небо високо.

У живици су певали зривацки, а тмину што се протезала облик-ном јарушницом, парали светици. У даљини је одавно пре њихова ра-станка умукао љук и нестало светла у усамљеној кућници на брду. Одмакао је педесетак метара и тишину је проломно пуцањ и слио се са његовим јушком. Чуо је још Мићанов глас који је дозивао у помоћ и плашљиви лажев узнемирености паса, а онда су на облик-њем седалу савињо закриваче поплашене кокошке и закокодаво пенац. Потом је небо убрзо постало црно као катран и, док се месец гасио попут угарка потаног у воду, звезда је нестало као да је нека милионипрста рука одједном утрнула те бескрајно расуће свеће.

И док осећа подмукли бол у рамену и затвара уморне кашке пресећајући се задњег догађаја по стоговима букте стогине пожара и шуме непоживљена жита — повијени вратови девојака — а на за-паду поиграва велика црвена лопта.

У бунулу је подигао руке да је дохвати и скине својој црно-окој луткици и свим људима и осетивши оштар бол пренуо се.

Поново се срео са забринутим погледом и топлим осмехом се-кретара комитета.

Погледао је у своје окрвањене раме и левном потражио ње-гову руку, наслоњено је на своје лице и са осмехом среће спустио уморне кашке и вратио се својим закареним стоговима.

СПОРТ - СПОРТ - СПОРТ - СПОРТ - СПОРТ - СПОРТ - СПОРТ - СПОРТ

НАША СПОРТСКА ДРУШТВА

С Д „МЕДИЦИНАР“

ВИСОКА победа репрезентације МВШ-а над репрезентацијом Истамбулског универзитета обрadowала је све студенте љубитеље фудбала. Овај успех не може се умањити учешћем Рудинског и Цокића, јер су већину тима сачињавали чланови фудбалске екипе СД „Медицинар“.

и Златковића из подмлатка „Првене звезде“ тим је ојачан. Тренингом руководи инжењер Срђан Мркушић, који своје богато спортско искуство преноси на млађе другове.

нова СД „Медицинар“ као и студентских радних бригада са Медицинске велике школе.

О слабостима и недостацима

Питали смо једног члана управе друштва о слабостима. Он је слегао раменима изјављујући да нема већих које би довеле у питање престиж друштва или његово опстанак. Али то мишљење не заступа и одбор Савеза студената Медицинског факултета судећи по забелешкама са недавно одржаног састанка овог одбора на коме се разговарало о даљем раду и егзистенцији спортског друштва.

Остале секције

Поред фудбалске у друштву ради још: одбојкашка, кошаркашка и стонотенисерска секција. Мушку екипу кошаркашке секције, у којој има једанаест регистрованих играча, тренира државни репрезентативац Чедо Стоичевић. Она са успехом игра у Српској лиги.

Одбојка екипа је накнадно победила СД „Сенак“ и СД „Техничар“ и тиме се пласирала у лигу Београдског потсавета. Стонотениска секција има најмањи број чланова. Недавно статак реквизита и сале за тренинге као и недовољно информисаност студената ове секције.

Изградња малог спортског стадиона

СД „Медицинар“ се прихватио великог посла: да на углу улице Франше д'Елера и Милоша Великог, где се налази

Даница Глумица

П ОЧЕЛА је да игра одбојку 1948 године у Београдском „Железничару“. Брзо је напредовала. 1949 женска јуниорска екипа „Железничара“ освоја наслов првака ФНРЈ. Једна од најбољих у екипи „Железничара“ тада је била Даница Глумица.

Има специфичан стил у нападу, прича о њој тренер „Железничара“ Грозданиновић. Нормално је данас да се одбојкаши одражавају при скоку са обе ноге. Даница Глумица је почела одбојку смећивањем „на једну ногу“ и свој начин задржала до данас.

Поред тога она смећује неубицајним покретом руке... Можда ове поједности стила њене игре претстављају изостанак недостатак. Даница је упорним тренингом своју игру временом подигла на ниво репрезентативке. Само редован тренинг и рад тренера су учинили да она, мада је изразит глумац, подејнако добро игра и у пољу. Успела је, рекли би одбојкаши тренера, да постане комплетан одбојкаш, репрезентативац. За одбојкашку женску репрезентацију играла је шест утакмица, свих шест на Европском одбојкашком шампијнату 1951 у Паризу. А женска одбојкашка репрезентација је играла свега седам утакмица. За репрезентацију Србије у међурегионалним сусретима, Даница Глумица је наступала редовно. Крајем 1951 године прешла је у одбојкашки клуб „Партизан“.

— Шта мислиш Данице, која је од најбољих твојих играча? — Онај ко посматра моју игру може то боље да оцени.. Желе сам увек да играм добро, али понекад није ишло...

У одбојкашком клубу „Партизан“ сматрају да у својој најбољој форми игра ове сезоне. На турнеји „Партизанових“ одбојкашица марта ове године по Италији допринела је да екипа нашег државног првака победи све противнике неизгубивши ниједан сет. Данас одбојкашице „Партизан“, иако ослабљене неиграњем две играчице, воде на табели Источне одбојкашке лиге. Овоме успеху је свакако допринела сигурна игра Данице Глумица.

У разговору сазнајемо да је почела да студира енглеску књижевност на Филозофском факултету 1949 године. Испите је давала редовно. У овом року положила последњи испит. Има средњу оцену преко 7,5.

Младост осваја

После великих успеха 1948 — 50 београдско веслање претрпело је кризу изазвану „сменом генерација“ која и сада није потпуно савладава. Међутим, има разлога да се смешимо будућности.

Један од недостатака клубова је тотално неучествовање радничке омладине. Од двадесет два такмичарска првих екипа „Првене звезде“, осамнаесторица су студенти, три службеника и само један радник! Мада тренинг тражи психичку концентрацију лакшу људима који умило раде, веслање као спорт несумњиво би освежило радника на свакодневном послу.

После оснивања друштва „Студент“, подизања дома „Партизан“ на Али Дигалији, са широким материјалном основом ових клубова, може се рећи да београдско веслање иде усусрет Ренесанси. О томе причају и ове цифре: просек Једног од најбољих чамаца, четвртина са кормиларом „Првене звезде“, је непуних двадесет година а свих првих екипа око двадесет две и по. „Екипе „Студента“ састављене су такође од „децемаца“: просек њиховог најбољег чамаца је десетнаест година, „Партизан“ такође. Сва ово говори да ће напредак бити брз.

Д. КАВРАН

Акција омладинске социјалистичке интернационале у нашој земљи

ВЕЛИКИ ЛОГОР У ЗАДРУ

НЕПОСРЕДАН резултат кон такта који је успостављен између Народне омладине Југославије и појединих социјалистичких омладинских организација је одржавање десетодневних логоровања омладинаца из иностранства — чланова социјалистичких организација — у Задру. Идеја за организовање социјалистичког омладинског логора у Југославији потекла је од Социјалистичке омладинске интернационале, а ЦК Народне омладине Југославије је примио на себе извођење свих потребних припремних радова. Пре краћег времена у Београду је боравио Ерих Погатс, председник Социјалистичке омладине Аустрије као претставник Социјалистичке омладинске интернационале и договорили се са нашим претставницима о детаљима организације логора. Погатс је том приликом изјавио да је потпуно задовољан са извршеним припремним радовима и да се нада да ће и следећих година Југославија бити једна од земаља у којој се окупљају социјалисти-омладинци.

Логоровања ће бити под шаторима и налазиће се у ували Пунта Мика у непосредној близини Задра, а трајаће од 27 јуна до 7 августа. Социјалистичка омладинска интернационала сваке године организује по један или више оваквих логора. Ове године биће их више, али и поред тога изгледа да ће број омладинаца који ће се пријавити за логор у Задру бити неочекивано велики. У Аустрији и Енглеској, где је пропаганда за логоровања у Југославији најбоље организована, пријавило се досада 250 односно 120, али се очекује да ће се ти бројеви повећати, тако да ће из Аустрије доћи 350-400 омладинаца, а из Енглеске 150 до 200. Поред њих у Задру ће бити и мањи број омладинаца из Француске, Немачке и скандинавских земаља, тако да ће вероватно у Задру логоровати око 700 омладинаца-социјалиста од којих ће добар део бити студенти.

Економску управу логора и маће наши претставници, док ће Социјалистичка омладинска интернационала одредити претседника логора. Да би се лакше организовао заједнички живот, логор ће бити подељен на четири мања логора у оквиру којих ће се одвијати дневни програми. Са наше стране предвиђене су свакодневне биоскопске претставе, излет на околна острва у близини Задра као и низ посета културно-уметничких друштава и уметничких ансамбала који ће испуњавати својим програмима дане одмора страним омладинцима. Поред тога у логору ће се налазити и мања група Југословена који ће са омладинцима, који за то изразе жељу, дискутовати о разним практичним и теоретским питањима у вези изградње социјализма код нас. Социјалистичка омладинска интернационала сваке године организује овог логоровања даће дневне програме рада у логору својих чланова.

Одржавање овог логоровања у Задру је можда највећа акција повезивања наше омладине са социјалистичким омладинским покретом у свету, а зато ће њеном извођењу бити посвећена пуна брига. М.

ПРЕКО 660 СТУДЕНАТА БЕСПЛАТНО ЋЕ ЛЕТОВАТИ на Јаграну

О ВЕ ГОДИНЕ на мору ће летовати 666 студената Београдског универзитета, виших педагошких школа из Ниша, Новог Сада и Крагујевца у одмаралиштима заједно са омладином из иностранства која је организовао Биро за међународну размену студената и омладине при Централном комитету Народне омладине Југославије. Сваки студент, који је одређен од своје факултетске организације за ова летовалишта, провешће бесплатно петнаест дана у одмаралиштима у Новом Винодолу, Задру и Башким Водама крај Макарске.

Смене у Новом Винодолу и Башким Водама почињу 1 јула и смењују се сваких петнаест дана, а у Задру прва смена од 10 до 25 јула, а друга од 10-25 августа.

Студенти одређени преко организације Савеза студената на факултету за бесплатно летовање, добиће од своје организације пут за летовалиште и објаву за путовање уз попуст на железницама и броду од 75 процената или 50 процената на авиону. Ови студенти морају обавезно понети потврду за попуст у пансиону, коју ће добити у деканату свог факултета, а без које неће бити примљени у летовалиште у које су одређени.

У ова летовалишта могу ићи и сви остали студенти по цени од 270 динара дневно у коју је урачунат попуст. Пријаве за ова летовалишта као и сва обавештења могу се добити у економском одбору факултета. Поред овога, планинарско друштво Техничке велике школе у Будви своје летовалиште у Будви где ће примити 240 студената, на Вајерском језеру (Горски котар) 30 студената, на Дурмитору 40 студената и на Зелен Гори 15 студената. Сваки од одређених студената за ова летовалишта уплаћује по 1500 динара а боравиће месец дана, (разлику у новцу надокнађује друштво), док ће 100 другова летовати бесплатно на рачун планинарског друштва ТВШ-а. Летовалиште у Будви почиње са радом од 1 јула, а остала од 10 јула ове године.

Исто тако Феријални савез Медицинске велике школе организује за своје чланове два логора на Копаноу и у Макаркој. Сви студенти Београдског универзитета који су чланови Феријалног савеза могу провести летњи одмор у логорима градске организације Феријалног савеза или организације Феријалног савеза на факултету. Исто тако преко агенције „Путника“ у свим пансионима и хотелима, сви студенти могу користити пансионски попуст у износу од 40 процената на који имају право сви редовни студенти Београдског универзитета. Потврду за попуст могу добити у деканату свог факултета а објаве за повлашћено путовање добиће сви стипендисти, студенти који примају неку помоћ од државе, као и сви сиромашни студенти. М.

Фудбалска екипа СД „Медицинар“

Три победе шумара у Апатину

У оквиру своје екскурзије кроз Барању и Вачку, студенти треће године Шумарског факултета, на иницијативу руководства спортског друштва у Апатину, одржали су три спортска сусрета са месним спортистима. У фудбалу, после лепе игре победили су студенти са 4:3. Технички на знатној висини и врло коректном игром, студенти су брзо освојили симпатије публике, тако да је она током другог полувремена бучно навијала за госте. Увече истог дана одржан је шах меч на десет таблица са најбољом десеторицом Апатина. На велико изненађење, нарочито домаћих, победили су студенти доста лако са 6,5 : 3,5. Колико је ово велики успех најбоље говори чињеница да су у екипи домаћих играла и три другокатегоријаша. Сународан у стонотенису шумари су надмоћно победили домаћу екипу са 6:3. Публику је нарочито одушевио Мајер својим оштрим и прецизним ударцима. Треба нарочито истаћи срдчан дочек и симпатије на које су студенти наишли у овом малом али врло лепом, како се за њега каже, „ни селу ни граду“.

Д. НИКОЛИЋ

АЛПИНИЗАМ

Основан је студентски алпинистички отсек

И АКО у Београду постоји једанаест студентских планинарских друштава, на пољу алпинизма досада није било никаквих покушаја. Први пут почео се алпинизам ширити међу студентима на иницијативу комисија за алпинизам Србије у заједници са Алпинистичким одељком Београда, када је организован тегај летње алпинистике за чланове студентских планинарских друштава. По завршетку тегаја основан је Студентски алпинистички отсек. Поред Алпинистичког одељка Београда ово је једини отсек ове врсте у Србији.

Већ на почетку свога рада отсек је са разумевањем прихваћен од студената-планинара и Студентског планинарског одбора. Од својих скромних материјалних средстава, овај Одбор је купио отсеку два куделна ужета и шездесет клинова за степену, а комисија за алпинизам два најлон ужета за квалитетне успоне. У току лета студенти-алпинисти попеће се на неколико успона у нашим планинама. Они ће се у јулу пењати на стеноу Вукана у Горњачкој Клисури, а августа направити неколико пењањких успона у Савињским и Јулиским Алпима.

У октобру треба да се организује тегај летње алпинистике тако да ће у идућој години студенти-алпинисти бити спобавни за још теже успоне, можда, и за освајање још неосвојених стена планина Србије и Македоније. Р. Р.

празан простор, изгради мали спортски стадион. Према идејном пројекту једног студента технике, изградиће се спортски објекат са две терасе ноћним осветљењем и 700 седишта; један од најмодернијих мањих стадиона ове врсте у Београду. На доњој тераси, која ће преко зиме послужити као клизалиште, изградиће се на бетонраној подлози терен за кошарку и одбојку а на горњој поставиће се справе и реквизити за чланове СТВ „Партизан“. Припремни радови треба ускоро да почну и уколико нормално напредује, овај спортски објект добиће своје контуре већ ове јесени. Ректорат Медицинске велике школе и Универзитетски одбор Савеза студената дали су финансиска средства која већ данас премашују милионску цифру. Проблем радне снаге решиће се учешћем члана

НОВИ ПРВАЦИ

- ОДБОЈКА: ВЕТЕРИНАРСКИ ФАКУЛТЕТ
ФУТБАЛ: ПОЉОПРИВРЕДНИ И ШУМАРСКИ ФАКУЛТЕТ
СТОНИ ТЕНИС: ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКИ ФАКУЛТЕТ
СТРЕЉАШТВО: ТЕХНИЧКА ВЕЛИКА ШКОЛА
АТЛЕТИКА: ИНСТИТУТ ЗА ФИЗИЧКУ КУЛТУРУ (ДИФ)
ШАХ: ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

ПЛИВАЊЕ

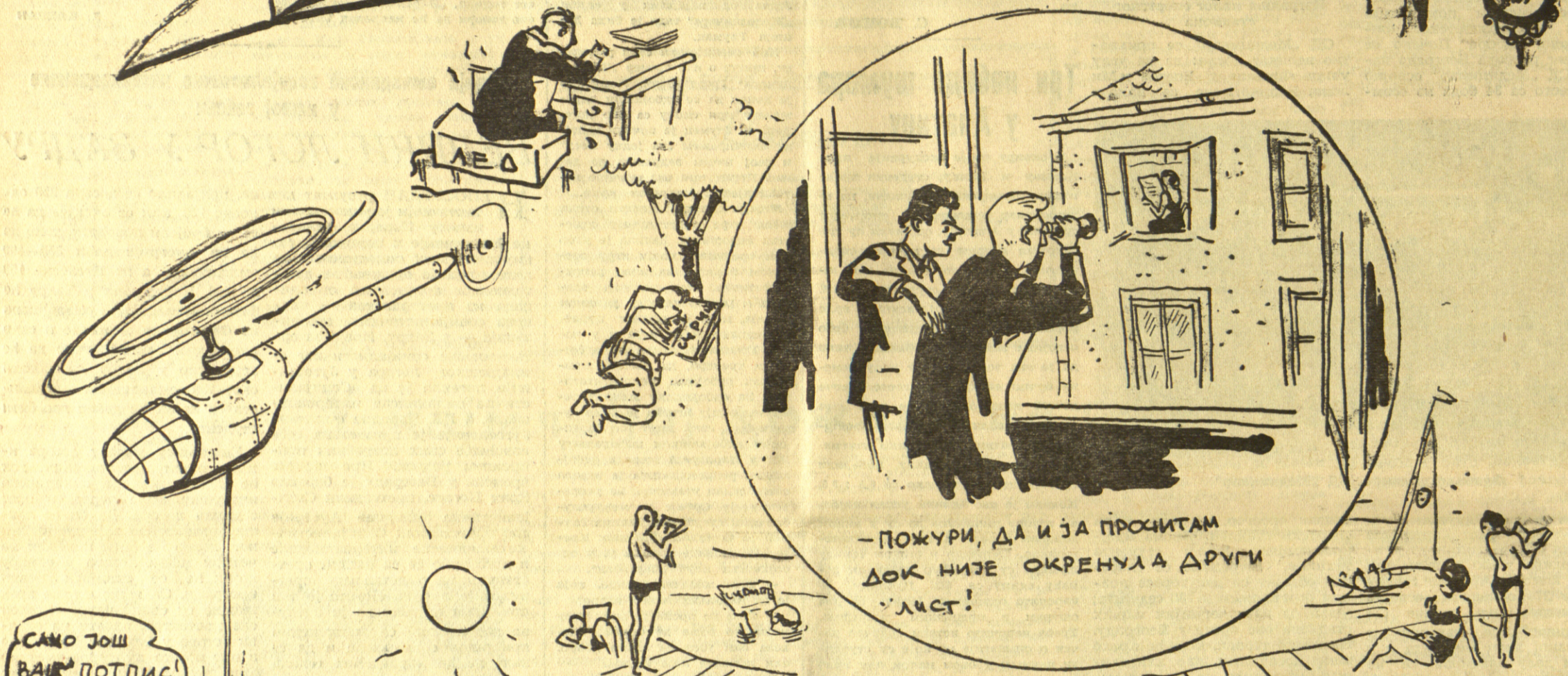
Првенство института за физичку културу

У среду и четвртак одржано је такмичење за првенство ИФК-а (ДИФ-а) у пливању. Такмичење је било екипно и појединачно. У екипном пласману прво место освојила је II година са 8937 бодова, а друго I година са 8732 бода. Ван конкуренције на овом такмичењу пливао је Саша Здравковић (ПК „Пошет“, Сомбор) и већ на почетку сезоне показао одличан резултат пливајући 200 м слободно за 2:25,2 и 400 м слободно за 5:16,6, што показује да његов упоран и систематски рад преко зиме са тренером Ђепотичом није био узалудан

и да од њега можемо још много очекивати. Технички резултати. Мушки: 100 м слободно — Медак 1:06,4; Тошић 1:07,8; 200 м слободно — Власак 2:34,4; 100 м прсно — Власак 1:23,2; Прибој 1:23,8; 100 м лептир — Петковић 1:18,1; 100 м леђа — Радић 1:22,4; 8x50 слободно — II година 4:21,5; 4x100 мешовито — II год. 5:24,3. Жене: 100 м слободно — Шадура 1:33,4; 100 м прсно — Славић 1:44,5; 100 м леђа — Стојић 1:47,4; 4x50 слободно — II година 3:03,8; 3x50 мешовито — II година 2:29,8. М. ЛЕГЕТИЋ

ЈУНСКИ ДАНИ

САМО ЈОШ
ВАШ ПОТПИС!

ЗУТАРЊЕ УЧЕЊЕ

